

„Tillad mig endvidere at forestille for Dem, — først den yngste i vor lille Kres, min Kones elskværdige Kusine, Frøken Gerda Zoff, hvem De for et Øjeblik siden afbrød i en overordentlig vellykket *speech*. Og her samme Kusines Fætter, min egen haabefulde Nevø. Hr. næsten juridisk Kandidat Alfred Hassing. Dersom De er Abonnent paa noget Sportsblad, Hr. Pastor, vil De sikkert mange Gange have truffet dette snart verdensberømte Navn i dets Spalter.“

Herregud, tænkte Emanuel medlidende ved Synet af den melonfarvede unge Mands poseagtige Klæder, lange spidsnæsedede Sko og speciestore Manchetknapper, — det er altsaa Dagens Heltemode!

„Og endelig her,“ vedblev Doktoren, idet han vendte sig mod en slank, meget moderne paaklædt Dame, der under hele Præsentationen havde holdt sig bagved Emanuel ligesom for at være ubemærket til det sidste. „Ja — her behøver jeg vel ikke at forestille.“

Emanuel vendte sig om — og blev en Stenstøtte.

Doktoren havde haft Ret; nogen Præsentation var virkelig her overflødig. Som den slanke Dame stod der og smilte, overgydt af Skæret af en valmuerød Parasol, bag hvilken Solskiven netop var ved at naa Horisonten, — saa behersket og korrekt ligefra det faste Blik i hendes pragtfulde blaagraa Øjne og ned til Plissékanten paa hendes Kjole og samtidig saa udfordrende, saa vovet i sin storblomstrede Dragts søgte Stilfuldhed, lignede hun saa ganske sig selv fra Fortidens Dage, at Emanuel øjeblikkelig genkendte Frøken Ragnhild Tønnesen.

„De kan naturligvis ikke begribe, hvordan jeg pludselig dukker op her,“ sagde hun smilende og rakte ham forekommende sin smalle, glatbehanskede Haand. „De kunde vel næsten være istand til at opfatte mig som en Slags Spion . . . det er derfor rigtigst, at jeg straks aabenbarer Dem Sammenhængen. Jeg havde i Foraaret den Fornøjelse at forny Bekendtskabet med Doktor Hassing og Frue, og da de var saa venlige at invitere mig herud, kunde jeg ikke modstaa Fristelsen. Jeg har endnu kun været her i to Dage, og jeg forsikrer Dem, der har ikke